

Fall with me

B E C K A M A C K

fall with
ME

Zuhanj velem

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Becka Mack: *Fall with Me*
First published in Australia in 2024 by
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Previously published in 2024 by Streamside Literary INC.

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
ZERO Werbeagentur
München

ISBN 978-963-636-819-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Becka Mack 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Gruber Katalin 2026
Borítókép © Shutterstock

*Azoknak, akik azt hiszik, jobb nekik egyedül,
hogy nem érdeklik meg a szeretetet, amire vágnak,
mert meg kellett küzdeniük az elhagyottak fájdalomával.*

*A hatalom, hogy hagyod nyerni őket,
vagy emelt fővel fölérjük kerekedsz,
csakis a te kezében van, a tiéd.*

*Az egyetlen, akinek hinnie kell,
hogy megérdemled a szeretetet, te magad vagy.*

ÉS AZ ITAL NEVE?

Jaxon

– SZEXELÜNK A TENGERPARTON, A PRIVÁT MEDENCÉNKBEN, A TERASZON. Az ágyon, a falnak dőlve és a fürdőszobában a mosdókagyló pultján. – Egy hosszú, aranyszínű lófarkat simítok ki egy kipirult nyakból. – Egész héten kefélni foglak, bárhogy és bármikor, ahogy csak szeretnéd.

A lány kék szeme csillog, és közben előre-hátra hintázik.

– Te állod?

– Persze hogy én állom. Gazdag vagyok, nem igaz?

Visszafogja a mosolyát.

– A *Google* szerint.

Ellenállok a késztetésnek, hogy grimaszoljak, de csak azért, mert ritkán van lehetőségem lazítani a hokiszezon alatt. Attól, hogy egyértelműen utánanézett a neten a vagyonomnak, még mindig szeretném a rövid vakációmát valami forró és nedves dologba temetkezve tölteni. Tuti, hogy ő megfelel erre a célra.

– Meg sem kérdezted a nevemet.

Hoppá!

– Nem? – Az ujjamat végighúzom a sportmelltartója pántján lefelé, egészen a dekoltázsáig. Hogy képes ez a vékonyka anyag

így megtartani ezeket a lányokat? – Tudod, úgy érzem, mintha igazán ismernélek, érted? Mintha mindig is az életem része lett volna. – *Nagy francokat!* De hallom, hogy a barátaim folyton ilyen baromságokat mondanak a nőiknek. – Egyszerűen paszszolsz hozzám.

Megrebegetti hosszú, festett szempilláit. A szempillaspirál nem feltétlen jó ötlet az edzőteremben. Nem megy az a szar a szemébe, és nem csípi?

– Annyira édes vagy, Jaxon Riley. El sem hiszem, hogy az NHL rosszfiújának hívnak.

Kacsintok, lejjebb csúsztatom a kezem, és megfogom a csípőjét.

– Nem vagyok mindig édes...

Hozzám préseli a mellét.

– Brielle.

– Ha?

– Brielle. Ez a nevem.

Ja! Igen.

Egyik ujjamat az álla alá teszem.

– Amikor a karomban tartalak, csakis úgy foglak hívni, hogy az *enyém*.

Istenre esküszöm, hogy erre az ötbetűs szóra kitágult a pupillája.

– Oké. Benne vagyok. Elmegyek veled Cabóba.

Mintha lett volna bármi esély arra, hogy nemet mond. Három hete láttam először az edzőteremben. Épp végzett a pilatesórán, én pedig tettem egy megjegyzést a hajlékonyságára. Elárulta, hogy szurkolólány volt az egyetemen, és amikor öt nappal később visszatértem egy idegenben játszott meccs-sorozat után, bevallotta, hogy hiányolt, amiért nem láthatott

az ablakon át. Ekkor jött rá, hogy ki vagyok, és azóta valahogy mindig akkor bukkan fel a teremben, amikor én is itt edzek.

Hogy kellemetlen-e? Persze, egy kicsit, de január van a nyugati parton, a csapatom két nap múlva pihen egy hetet, és képtelen lennék egész idő alatt a barátaimmal lógni. Kibaszott fantasztikusak, de belefáradtam, hogy ötödik kerék vagyok a nyomasztó szerelemmámorukban.

Brielle a kezembe csúsztatja a kezét, és az öltözők felé húz. Követem, pedig még nem végeztem az edzéssel.

– Csomagolnom kell, ami általában két-három hétre is beletelik, de megoldom. És *jaj!* El kell mennem vásárolni. Van időm vásárolni, ugye? Szeretnék venni egy új bikinit a kedvedért. – Megperdül, és átkarolja a nyakamat. – Talán még szórófejes barnításra is elmegyek. Akkor nem leszek csíkos.

Épp megkérdezném, hogy nem fog-e összekenni velem, közben megkefélem, mert nem akarok narancssárga lenni, de folytatja tovább. Hát persze hogy folytatja, baszki. Sokat beszél. Zavaró, de nem elviselhetetlen. Ha a hét nagy részében sikerül lefoglalnom a száját, jól megleszünk.

– Van hely a bőröndödben a cipőimnek? Minden szetthez másik kell. Vagy kifizeted a pluszpoggyászatot? Vinnem kell a hajszárítót, a hajvasalót, a göndörítőt meg a sminktáskát. Már ezek kitesznek egy bőröndöt. Aztán kellene még laza szettek a tengerpartra, és elegánsak minden étkezéshez.

Kíváncsi vagyok, mit csinálhat most Kesztyű. Amikor eljöttem otthonról, az ablakban aludt, de fogadok, hogy már keres. Mindig hiányzom neki, ha otthon hagyom.

– Kimegyünk majd, ugye? Szeretném megmutatni magam, nem pedig egész héten bezárkózva szobaszervizen élni. Szerinted felismernek majd téged? Fogadok, hogy igen. Talán még közös fotót is akarnak velünk.

Valószínűleg hanyatt fekve vár a bejárati ajtónál. Imádja ezt csinálni, pufi poci ki, mancsok az égben. Ha túl sokáig hagyom egyedül, eljátssza, hogy meghalt. Kibaszott drámakirályfi, de én így szeretem.

– Zavarna, ha az Instagramon dokumentálnám az utazásunkat? Csak visszafogottan, mondjuk, betaggellek, de nem írok semmit, érted? Te is posztolhatsz képeket rólam magyarázat nélkül. Majd találgatnak, hogy ki vagyok, és komoly-e köztünk a dolog, ez felkavarja kicsit a dolgokat. Képzeld csak el! Én lennék az, aki megszelídíti Jaxon Riley-t! Trixie Forsyth annyira irigy lesz, ha meglátja. Már a gimiben is egy irigy picse volt, azt hitte, jobb *mindenkinél*.

Hazafelé veszek neki macskamentát. Teljesen bepörög tőle, én pedig imádom nézni közben. Főleg, amikor előveszem a lézert. Csak ilyenkor hajlandó önként mozogni.

– Jaxon? Figyelsz rám?

– Hmm? – kapom rá a tekintetem. – Ja, bébi. Persze hogy figyelek.

Ellágyul, és megfogja a kezem.

– Azt kérdeztem, hogy limóval megyünk-e a reptérre.

Limóval? Mi a francért mennénk limóval?

– Ööö, majd felveszlek, és a reptéren hagyom a kocsimat.

– Ó. – A homloka ráncba szalad, de aztán gyorsan visszatér a széles mosolya. – Semmi gond.

– Hát, figyu, most már menned kéne. Szerezz egy kis barnaságot, meg minden. – Megnyitom a névjegyeket a telefonomon, és a kezébe nyomom a készüléket. – Add meg a számodat. Holnap megírom a részleteket.

Az ujjai villámgyorsan pörögnek a kijelzőmön, aztán a mellkasomhoz nyomja a telefont, lábujjhegyre emelkedik, és... az orrát az enyémhez dörzsöli. *Azta! Hát ez kurvára nem jön be.*

– Szia, Jaxon! – suttogja a számhoz hajolva. – Két nap múlva találkozunk.

Csak miután eltűnik az öltözőben, én pedig visszamegyek a guggolóállványhoz, veszem észre, hogy úgy írta be magát a kontaktjaim közé, hogy *Enyém*, mellette egy szívecskével.

– A francba! – Lehuppanok az egyik padra, és megvakarom a borostás államot. – Hogy is hívják...?

* * *

Nem tudom elhinni, hogy ezért hagytam otthon a macskámat.

– Ne nézz így rám! – visít a szőke a magánterasznak másik feléről.

– Hogyan? – kiáltok vissza.

– A szemeddel!

– Bocs, hogy van szem az arcomon!

Kék szemét összehúzza, dühös mozdulatokkal megtörli magát, aztán a lábam elé vágja a törülközőt.

– Utállak! Annyira unalmas vagy!

– Ó, *eeelnéézést*, amiért nem lelkesedem különösebben azért, hogy tizenhétezer kibaszott képet csináljak a rohadt seggedről minden létező szögből, csak hogy kitehesd az Instagramra!

A szemét forgatja.

– Felfújod a dolgot!

Erre én is a szememet forгатom.

– Nem mondd, baszki, én fújom fel?!

– És ne hidd, hogy nem tudom, hogy azért álltunk meg a Starbucksban a reptérre menet, mert nem emlékszel a nevemre!

– Na, tessék, *megint itt tartunk!*

– A pultos megkérdezte a nevemet, te meg rám néztél, és *kérdően felhúztad a szemöldöködet*, Jaxon!

– Feminista vagyok! Nem hiszek abban, hogy válaszolnom kell egy nő helyett! – Amikor csak bámul rám keresztbe font karral, a levegőbe lendítem a karomat. – Tényleg emlékezmem kéne mindenki nevére, akivel találkozom?

– Hát legalább azokéra, akiket nyaralni viszel!

– Hát, ezt már kurvára megbántam, nem igaz? Egy kibaszott perc nyugtom sincs, amióta betetted a segged a kocsimba. *Hallgathatnánk a piás csajos listámat, Jaxon? Csinálnál rólam egy képet, ahogy nevetek, de ne látsszon beállítottnak, Jaxon? Nem túl nagy a seggem ebben a ruhában, Jaxon? Mennyi szénhidrát lehet ebben a croissant-ban, Jaxon?* – Nagyon lassan húzom végig a kezem az arcomon. – Krisztusom, Breanne! Mikor. Lesz. Már. Vége?

Döbbsen levegő után kap, és szó szerint ez az első alkalom, hogy sikerül csendre bírnom. *Baszki!* Kívelvezem a pillanatot, amíg tart.

Mérgesen ökölbe szorítja a kezét.

– Hányszor. Kell. Még. Elmondanom. Hogy. A nevem. Bri-elle? Nem. Bre-anne!

Visszanyelem a kuncogásomat, a szomszédunknak azonban nem sikerül, és felnevet. A közeli villa felé pillantok, ahol a nő a terasz végében ücsörög, bronzos lába csillog a mexikói nap alatt, lábujjait a medencébe dugva hallgatja a beszélgetésünket.

– Igen – motyogom. – Brielle. Én is ezt mondtam.

– Breanne-t mondtál. Megint. Legalább öt alkalommal neveztl így az elmúlt három napban, a starbucksos kitérő *ellenére!*

Innen nehéz megmondani, de szinte biztos vagyok abban, hogy a szomszédunk válla remeg. Összefogja gesztenyebarna, göndör fürtjeit, megcsavarja, és valami karomra emlékeztető szerkezettel feltűzi. A nap sugarai a vállához érnek, és letáncolnak a gerince vonalán, a dereka alján lévő mélyedésekre vonva

a tekintetemet, ahol a bikinialsója feszesen simul a fenekére, amiről biztosan állíthatom, hogy *átkozottul* kerek.

– *Jaxon!* Ugye *nem* a szomszéd lányt vizslatod éppen?

Visszakapom a tekintetem Bre-aaa-elle-re. Brielle-re.

– Micsoda? Nem? Nyilván nem!

Brielle toporzékol.

– Nem is figyelsz rám!

– Ó, te jószágos ég! Mennyi figyelemre van még szükséged?

– Ha még többet adok neki, egyszerűen beledöglöm. – Roszszabb vagy, mint a nyavalyás macskám!

Az arca eltorzul, mintha összedőlt volna a világ.

– Neked van egy macskád? De én allergiás vagyok! Hogy fog ez így működni?

– Működni? *Mi* hogy fog működni?

– Az. Ég. Szerelmére! – A szomszédunk felpattan, felkapja a törülközőjét, és ránk mered. – Befognátok végre? Nem bírom tovább! Nem csináltok mást, csak veszekedtek! Rohadtul *elegem van* a hangotokból!

Brielle döbbsen a nyakához kap.

– Jaxon, ez a csaj rám szólt, hogy fogjam be!

– Híreim vannak, Brielle! Az elmúlt három napban mást sem akart, csak hogy befogd! – A szomszéd lány megrázza a fejét, az a karmos valami a hajában valahogy kiszabadul, aztán a lába elé pottyan, lehajol érte, göndör fürtjei pedig kiszabadulnak, és az arca körül ugrálnak. – Elegendem van! Elvileg ez lenne a nászutam, ti meg tönkreteszitek az egészet.

– Nászút? – Felhúszom a szemöldökömet. – Édes, sajnos le kell hogy törjelek, de nászútra az ember a párjával szokott menni. – Végignézek rajta. Nem látszik eléggé kielégítettnek. Ha az én feleségem lenne, egész héten az ágyban heverne, mert nem bírna lábra állni. Ehelyett az elmúlt három napban a teraszon

napozott tablettel a kezében, göndör haját feltűzte a feje tetejére, és fülhallgatóval a fülében biztosan valami unalmas podcastet hallgatott az otthonteremtés művészetéről.

A csaj elhúzza a száját, és hunyorogva néz rám.

– Új villát kérek.

– Sok szerencsét! – Már hét hónappal ezelőtt telt ház volt, de talán kaphat egy... *standard* szobát. *Borzalom*. – Nehogy seggbe vágjon az ajtó kifelé menet, édes!

– Bunkó. – A tolóajtóhoz vonul, kirántja, és vet rám még egy utolsó gyilkos pillantást. – És *ne* hívj édesnek!

– Ahogy akarod, édes. – Kifújom a levegőt, visszafordulok Breanne-hez, keresztbe fonom a karom, és közben a sarkamon hintázok. – Durva, mi?

Grimaszolva bevonul a villába, kinyitja a rózsaszín bőröndjét, és beledobálja a ruháit. Utána megyek, kinyitom a minibárt, és kibontok egy sört.

– Mit csinálsz?

– Elmegyek.

Belekortyolok a sörbe, és élvezem, ahogy felfrissít, miközben lecsúszik a torkomon.

– Elmész? Jaj, ne! Kérlek, maradj!

– Még csak le sem cseszted, amiért azt mondta, fogjam be. És *tökre* meg is bámultad. – Duzzogva becsapja a bőröndjét. – És ma reggel megkérdeztelek, hogy szexi vagyok-e, te pedig még csak rám se néztél, amikor azt válaszoltad, hogy igen. Úgy-hogy igen, Jaxon, elmegyek.

A sörösüveg címkéjét piszkálom.

– Hát, ha szerinted így a legjobb...

– Tudod, azt hittem, végre kész vagy megállapodni. Az összes barátod megtette már.

– Szart sem tudsz a barátaimról.

– Már csak te vagy facér. Ez nem titok.

Az állam rángatózni kezd, de csak azért, mert már unom, hogy mindig hozzájuk hasonlítanak. Nem vagyok olyan, mint ők, és nem kell emlékeztetni arra, hogy kívülálló vagyok.

Felállok, belekortyolok a sörbe, aztán elindulok Breanne felé. Elakad a lélegzete, amikor belépek a személyes terébe, és reménytelen kék szemmel néz rám. Megtehetném. Egyetlen szavamba kerülne. Csupán hat betű. Mondhatnám, hogy *maradj*, ő pedig azonnal ledobná a bőrdönt, a nyakam köré fonná a karját, mellét a mellkasomhoz, száját pedig a számra nyomná. Dugással tölthetném a hét hátralevő részét.

Vagy feküdhetnék a teraszon egyedül, meztelenül, berúghatnék a napon, és minden kaját a küszöbömre rendelhetnék.

– Breanne – suttogom.

– Brielle – suttogja vissza, megnyalva a száját.

– Brielle. – Kinyújtom a karom mellette, leveszem a tangáját az asztalról, és rádobom a bőrdönjé tetejére. – Ezt itt ne hagyd!

Csak pislog rám, nekem pedig nem kell kiélveznem a pillanatnyi csendet, mert többnapnyi nyugalom vár rám.

– *Ahrr!* – Felrántja a lábára a bolyhos, leopárdmintás szandálját, amit utálok, kikapja a nagy táskáját a szekrényből, az ajtóhoz vonszolja a bőrdönjét, majd még egyszer haragosan visszanéz rám.

– Szemétláda vagy, Jaxon Riley! Edzőtermet váltok.

– Jó utat, bébi!

Becsapódik mögöttem az ajtó, én pedig a számba dobok egy marék mézes, pörkölt mogyorót, és felemelem az éjjeliszekrényen lévő vezetékes telefon kagylóját. Nem is tudtam, hogy létezik még vezetékes telefon.

– Jó napot kívánok, itt a Grand Siesta Paradise Üdülőközpont. Maria vagyok a recepcióról. Miben segíthetek?

- Helló, feltöltenék a minibárt, és rendelhetnék valami ebédet?
- Bekapok még egy marék mogyorót, és leöblítem egy korty sörrel. – Rohadt éhes vagyok.